

New York Timesi bestsellerite autor

SHARON SALA

Romaan

PIMESI USKUDES

Originaali tiitel:
Sharon Sala
Blind Faith
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anne Kull
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by Sharon Sala
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B02393621
ISBN 978-9949-82-724-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Sul pole millelegi toetuda peale sinu usu kellegi teise sõnadesse.
Sulle antud lubadusest sõltub sinu elu või surm. See on aeg, kui sind
pannakse proovile. See on aeg, mil sul palutakse uskuda millessegi,
mida sa ei näe.

Ma pühendan selle raamatu tõele truuks jääjatele.

Sõnapidajatele.

Ja kõigile inimestele mu elus, kes ei jätnud mind eales hätta.

Teid ei ole palju, aga te teate, kes te olete.

Üks

HOMMIKUPÄIKE, mis Tony Dawsonile pähe paistis, oli kuum, ent tema viha oli tulisem. See matkareis Big Bendi rahvusparki polnud muud kui lõks – reetmine –, ja seda tegid kaks inimest, keda ta oli pidanud sõpradeks.

Eelmisel õhtul purjusolekus toimunud vaidlus kolme keskkoolipoisi vahel oli kandunud üle hommikusse pohmelli. Nad pakkisid laagri vaikides kokku ja lähenesid haruteele, mis viis nad tagasi Chisose mägede matkamajja, kust nende ööbimisega matk oli alanud.

Tonyl polnud kummalegi kaaslasele midagi öelda, mis polnud see, mida nad ilmselt lootnud olid, ja haruteele lähenedes pikendasid nii Randall Wells kui Justin Young sammu, et talle järele jõuda.

„Mida sa teha kavatsed, kui tagasi jõuad?“ küsis Randall.

Tony kõndis lihtsalt edasi.

Randall tõukas teda. „Hei! Ma räägin sinuga!“

„Hoiä oma neetud käpad minust eemal! Ei huvita. Ma ei taha kuulda sinu valelikku häält! Eile õhtul ütlesid sa piisavalt,“ lausus Tony.

„Kas sa kavatsed Trishiga edasi kohtuda? Pärast kõike seda, mida teada said?“ küsis Randall.

Tony tulistas vastu. „Mul oli Californias elades ka tüdrukuid. Ma eeldaksin, et nad liikusid elus edasi pärast seda, kui sealt lahkusin. Nii et mis siis sellest, et sina käisid Trishiga enne seda, kui temaga üldse tuttavaks sain?“

„Kuidas sellega on, mida Justin äsja ütles?“ küsis Randall.

Tony jäi seisma ja keeras näoga nende mõlema poole.

„Tahate tõde teada? Ma ei usu Justinit. Miks peaksin? Te mõlemad valetasite, et tahate mu sõbrad olla. Te valetasite selle matka-reisi kohta. See oli lõks. Te mõlemad olete luuserid. Miks peaksin uskuma kahte haiget luuserit rohkem kui oma sisetunnet?“

Tony nägi Randalli nägu raevukaks muutumas, ent ta ei oodanud, et Randall talle kallale tuleb.

Randall hüppas käega vehkides tema poole. Tony astus kõrvale, et löögi eest kõrvale põigata, ja kui ta seda tegi, andis maapind tema all järele. Äkitselt kukkus ta tagurpidi mäest alla, käed laiali sirutatud nagu Jeesusel ristil, teadmiselega, et ta sureb.

Kaks päeva hiljem Dallases Texase osariigis

Dallase liikluspolitseinik mõõtis hõbedase Mercedese kiiruseks sada viiskümmend kaks kilomeetrit tunnis ja oli just sellele järele suundumas, kui tema kiirusradar läks tumedaks, ning siis sööstis Mercedes pöörases hommikuliikluses olematust vahest läbi, enne kui kadus tema silme eest.

„Seda ei juhtunud,“ pomises mees, aga igaks juhuks võttis ta raadio teel ühendust järgmise politseinikuga trassil, et too oleks valvel.

Wyrickit ei huvitanud võmmi segaduses olek. Ta oli juba kiirteelt lahkunud ja sõitis kõrvalisi tänavaid pidi, et büroosse jõuda. Ta teadis, et võmm oli tema kiirust mõõtnud, aga tal oli oma väike süsteem kiirusradari blokeerimiseks ja ta ruttas tavapärasest enam, sest oli sisse maganud – harv juhus, mida tuli aeg-ajalt ette, kui ta nägi und.

Eelmisel ööl oli üks õudusunenägu järgnenud teisele... alates tema ema kadumisest karusselli juures, kui Wyrick oli viieaastane; järgnes tema röövimine ja viimine Universal Theoremi inimeste juurde, kes olid ta loonud, kuni aastateni UTs, millele tema viitas kui elule vaimses orjuses.

Sealt edasi olid need unenäod vahetunud pildiga mehest, kelle UT oli välja valinud temaga abiellumiseks... tema oli arvanud, et see mees armastab teda... kuni ta jäi vähki.

Ta nägi unes raviprotseduure ja keemiaravi, seejärel ärkas ta öösel iiveldust tundes ja arvates, et unenägu oli päris, misjärel jäi uuesti magama samasse haiguse- ja peettusterägastikku.

Ta elas uuesti läbi jahmatuse ja tülgastuse oma peigmehe näol, kui too nägi teda piitspeenikese ja kiilana ning mees katkestas külmavereliselt kihluse, lausudes Wyrickile, et ei taha jälgida teda suremas.

Nördinud ilme Cyrus Parksi näol ja tema asjalik hoolimatus Wyricki haiguse suhtes, seletades seda kui viga naise süsteemis ja pannes ta kirja kui veel ühe nurjunud eksperimendi. Wyrick ärkas üleni higisena, kui Cyrus tema haiglapalatiist välja sammus.

Wyrick heitis tekid vihaselt pealt.

Kui tema oli kõige nõrgem ja haigem, viskasid nemad ta lihtsalt minema nagu riknenud toidu ja raev oli see, mis elavdas tema elu-tahet.

Wyrick kõndis raske sammuga kööki, et võtta sealt külma pepsit, sest ta tahtis vabaneda tolle mälestuse pahast maitsest, ja jõi seda keset kööki, meenutades, kuidas ta oli end terveks ravinud viisil, millest ta isegi täielikult aru ei saanud. Kui ta viimaks rahunes, leppis ta sellega, et mõnikord harva oli talle määratud uuesti läbi elada Jade Wyricki surm ja allakäik ning selle naise elluärkamine, kes ta oli praegu.

Ja kuna ta läks pärast pepsit lõpuks tagasi magama, magas ta sisse. Nüüd oli tal lihtsalt vaja jõuda büroosse enne Charlie Dodge'i või tänitamisel ei tule eales lõppu.

Viimaks ilmus büroohoone nähtavale ja Wyrick kihutas viimase kilomeetri, ilma et oleks kordagi pidurile vajutanud, libistas auto oma parkimiskohale ja ohkas kergendatult, kui Charlie auto koht oli ikka veel tühi.

„Sellest ma räägingi,“ pomises ta, kui haaras oma asjad ja väljus kärmesti autost.

Mõned minutid pärast büroo avamist oli tal kohv valmimas, sel hommikul ostetud karbitäis magusaid saiakesi kohvinurgas klaaskupli alla taldrikule pandud ja nende mõlema arvutid tööle rakendatud.

Wyrick vaatas parajasti läbi hommikusi meile, kui Charlie büroosse astus, ent Wyrick ei tõstnud pilku. Ta teadis, milline ta välja näeb. Ta oli sel hommikul kulutanud hinnalist aega tagamaks, et ta näeks äge välja, sest ta tundis unenägude tõttu end nii pagana haavatuna.

„Karuküünekujulised saiakesed on klaasi all,“ ühmas Wyrick. „Big Bendi rahvuspargis läks Chisose mägedes teismeline kaduma. Kas oled huvitatud?“

Charlie oli harjunud Wyricki pöörase moemaitsega ega lasknud end šokeerida musta värvi tähesajust, mille Wyrick oli silmade ümber maalinud, ja verepiisast, mille ta oli joonistanud suunurka, punasest liibuvast kassikostüümist ega mustadest põlvini ulatuvaist saabastest, mida ta jalas kandis. Ent Charlie oli huvitatud saiakeste suhkruvaabast ja lastest, kes kadunuks jäid.

„Jah, mõlemast,“ lausus Charlie Wyrickist mööda lonkides. „Saada mulle kadunud lapse andmed ja kutsu vanemad üksikasjade väljaselgitamiseks siia.“

„Nad peaksid siia jõudma kell 10.30.“

Charlie peatus, keeras end ringi, silmad pilukil.

„Miks sa üldse küsid minult, mida ma tahan?“

„Sina oled ülemus,“ sõnas Wyrick.

„Ma tean seda. Ma ei teadnud ainult, et sina tead,“ pomises Charlie ja peatus kohvinurgas.

Ta valas tassi kohvi, pani saiakese salvrätikule ja sammus oma kabinetti. Selleks ajaks, kui tema kuub rippus seinakapis, kauboi-kaabu kübarapuul ja kolmas amps saiakesest oli kõhus, oli Charlie

valmis päeva kallale asuma ning ta avas kuvaril meili kadunud teismelise kohta.

Tony Dawson, 17 aastat vana.

Kadus Chisose mägedes Big Bendi rahvuspargis seljakotimatka ajal, kui oli koos kahe sõbraga koolist, Randall Wellsi ja Justin Youngiga.

Poisid avastasid ärgates, et Tonyt pole nendega. Nad arvasid, et ta läks üksi tagasi alla, kuna neil oli eelmisel öhtul tüli olnud. Aga kui poisid pakkisid asjad kokku ja kõndisid alla, oli Tony Dawsoni kaubik ikka veel Chisose mägede puhkemaja parklas ja nad ei leidnud sõpra kusagilt.

Kahepäevane õhu- ja jalgsiotsing ei andnud mingeid tulemusi.

Charlie luges ikka veel meili, kui kuulis büroo välisukse avamist ja seejärel mehe häält, millele järgnesid Wyricki vastused.

„Mul on vaja Charlie Dodge'iga rääkida!“

„Teie nimi?“

„Darrell Boyington.“

„Võtke istet, härra Boyington.“

Boyington silus käega juukseid, sättis need hajameelselt paika ja istus.

Wyrick võttis telefoni ja ühendas selle Charlie kabinetiga.

„Ma kuulsin teda,“ sõnas Charlie. „Kas tal on kohtumine kokku lepitud?“

„Ei, söör.“

„Dawsonid jõuavad iga hetk siia ja ma ei kavatsen jätta neid sissepääsemist ootama. Kui mees tahab, lepi temaga kohtumisaeg kokku.“

„Jah, söör,“ ütles Wyrick ja pani toru ära. „Mul on kahju, härra Boyington. Härra Dodge'i kliendid on iga hetk saabumas. Kas te tahaksite kohtumisaega kokku leppida?“

Boyington tõusis püsti.

„Ei. Ma pean temaga kohe rääkima! See on pakiline asi!“

„Vabandust, söör, aga...“

„Vaadake, proua...“

Charlie oli piisavalt kuulnud. Ta sammus oma kabinetist välja.

„Hei! Minu büroojuhatajaga vaidlemine ei too teid mulle lähemale,“ lausus Charlie. „Mul seisab kohtumine ees. Kõik.“

Boyington hakkas tema poole kõndima.

„Vaadake, Charlie. Minu nimi on Darrell Boyington. Mulle kuulub...“

„Härra Boyington, mina või minu aeg ei kuulu teile. Leppige aeg kokku või otsige teine detektiiv ja ärge pange mind seda uuesti ütlema.“

Wyrick sammus ukse juurde ja avas selle.

Darrelli silmad läksid pärani. „Mida te enda arvates...“

„Kiirustan takka teie väljumist?“ lausus Wyrick koridori osutades.

„Värdjas. Minge mul eest ära,“ pomises Boyington, virutades ukse enda järel pauguga kinni.

Charlie kulm tõmbus kortsu. „Mul on kahju, et ta seda ütles.“

Wyrick kehtas õlgu. „Arvatavasti norisin seda täna.“

„Miks?“

„Naised peidavad end meigi taha,“ ümises Wyrick ja läks tagasi oma kirjutuslaua juurde.

„Mida sa teed?“ küsis Charlie.

„Teen otsingu Darrell Boyingtoni kohta. Vaenlasi tasub tunda.“

„Valgusta mind, kui teada saad,“ sõnas Charlie ja läks oma kabinetist tagasi, et lõpetada kadunud teismelise kohta lugemine.

Mõni minut hiljem astus Wyrick tema kabinetist.

„Boyingtonile kuulub spordibaaride kett. Mul pole aimugi, miks ta siin oli.“

Charlie kehtas õlgu. „Ilmselt tahtis kellelegi saba taha panna. See värk pole minu teema.“

Wyrick juba teadis seda.